

## VODO ŽIVÁ

### I.

Je tu jak ve vypuštěném bazénu, ale jim je to,  
myslím, jedno. Vyotyleni do šířek, hloubek a délek  
chlístaří po sobě stav beztlíže formátu dětských  
pastelek, které jim rád ořežu, vždyť co bych  
neudělal pro bližní své hravé, a když chtějí, ať  
vytěsní, že

vyštípaný do nejzazšího kouta stodoly stojí jeden  
s kufrem, i v dubnu je mu horko, krátí se mu dech  
a s pohledem do škvíry mezi taškami střech  
upřeným, čeká, až do smeteného mlatu Velký vůz  
vytetuje jízdenku ve zlatu a za zásluhy řád.

### II.

Snad. Možná. Křesadlem surovosti bývala tato  
slova, když jsme spolu splývali na vodách tak  
míruplných, že shora v nás fáráli a vzácné kovy  
těžili,

každé mé zaváhání hasila jsi mokrým tělem, bez  
výčitek, a když se přesto rozhořelo v louči, otevírala  
jsi další a další studně, abych mohl pít a pít, syčelo  
ve mně přitom, že zacpával jsem uši,

čekaje, dokud se ďábel nerozhodne jít, jízlivým  
*nashle* až se rozloučí v tenkém, stoupajícím proužku  
dýmu, který každý skřivan lehce pokoří.

I dnešní ráno tě miluji. Možná. Snad.

### III.

Je tu jak ve vypuštěném bazénu, ale lidem je to,  
myslím, jedno. Chtěli jaro, mají ho, aspoň nějaké si  
přáli, tak se prostě udělali, nohy králů líbali,

šaškové, než jim přišlo vtipné vstát a napšoukat do  
křesel, a kdo se nesmál, toho po kočičích hlavách  
táhli, dokud nepočal vibrovat s nimi či pro ně,  
plivaje krev.

Nevím, kdo je u vesel, ale začíná mi lehce brnět  
v hlavě. V rozkroku ne, ten si hlídám, ty mi ho  
hlídáš, a vlají na každém rohu, ony zatykače  
Velkého baviče, a jsem-li já tím výše nadepsaným,

tak co? Mám dělat obecního blázna, aby mě  
přehlédli? Mám se tu plazit stokami a doufat, že  
jejich teplo přebiju tvým?

Byl by to dojemný pohled: na tuctové předměstské  
ulici zalátované asfaltem, pod nesmělou sprchou  
jarního deštíku krásná žena v kostýmku  
a lodičkách, přičapnutá na bobku, svírá špinavou  
ruku vytrčenou z kanálu,

ale to ty neuděláš. Ty sedneš do taxíku, necháš se  
odvézt za Prahu k jakési stodole a v jejím nejzazším  
koutě uprosíš pána mračen, ať ještě neodjíždí, ať  
otevře své kufry ledu, a ostrá očištná průtrž naseká  
prdel každé karikatuře jara na území téhle  
republiky.

On vás přejde humor, až se vám do ložnice nahouká  
Noemova archa říznutá vykřičeným domem  
a rozletí se velká francouzská okna vyrobená na  
míru francouzským polibkům!